

vare stemte for, at der ikke skulde foretages Noget i Udvalget. Vi stemte for, at Møderne skulde opfattes, at der ingen Betænkning i Diebliffet skulde afgives, og Intet foretages, saa længe indtil vi saae, om den Krisis, der svævede over vore Hoveber, vilde drive bort eller ikke. Det ærede Medlem satte saa igjennem, ganske vist med et meget knebent Flertal, som det ærede Medlem yttrede, at der skulde afgives en Betænkning; men hvor er denne Betænkning bleven af? Det ærede Medlem synes at opfatte Betænkning saaledes, at man skal betænke sig saa længe som muligt paa at afgive den. Jeg kan endnu ikke indse, hvorfor det ærede Medlem, der havde et Tryk paa sig fra Flertallet — og det var dog altid et Flertal — ikke er kommet med denne Betænkning. Naar det ærede Medlem saa siger, at vi overraskede Thinget ved at komme med dette Lovforslag, saa vil jeg dertil sige, at jeg har al Grund til at tro, at det ærede Medlem var underrettet derom, inden vi indbragte Lovforslaget. Saa snart vi havde aftalt at gjøre det — det var ganske sikkert meget faae Dage, inden vi indbragte Lovforslaget i Thinget — spurgte vi det ærede Medlem, om der vilde komme en Betænkning fra hans Side. (A u b e r: Det hører til de „indre“ Anliggender.) Jeg skal heller ikke gaa nærmere ind derpaa, det er ganske vist Noget, vi ellers ikke pleie at omtale; men det ærede Medlem har selv givet Anledning dertil. Det var heller ikke midt under Udvalgets Arbejder, at vi traf vor Afstale; thi Udvalgets Arbejder vare dengang sluttede i Realiteten, man kunde ikke vente Mere fra Udvalget, og man kunde slet ikke tro, at det ærede Medlem vilde indbringe en Betænkning eller en Beretning i Thinget, naar han ikke allerede havde indbragt den. Dette, hvad Sagens formelle Side angaar, som jeg iøvrigt synes efterhaanden maa have tabt sin Interesse. Det Hele kommer jo an paa Lovforslagets Indhold og slet ikke paa, hvorledes det er indbragt. Jeg forstaaer ikke, at man vedblivende kan fatte Interesse derfor, jeg synes, at meget større Interesser staa paa Spil, og naar det ærede Medlem til Slutning talte om, hvormeget det danske Folk interesserede sig for Sagen, saa antager jeg, at det er det danske Folk overordentlig ligegyldigt, om denne Sag kommer fra Udvalget, eller om den kommer ind ad anden Vej. Det ærede Medlem gik imidlertid ind paa Realiteten, og der skal jeg følge ham. Det ærede Medlem siger: vi paa-lægge ved dette Forslag nye Byrder, men det er absolut galt. Der er ikke Tale om nogen som helst Byrde, og det ærede Medlem bevisste det heller ikke paa nogen Maade. Naar det ærede Medlem hentydede til, at mest overbebyrdet er 4de Klasse og i ringere Grad 5te og 6te Klasse, saa er det for det Første sikkert, at hvad 4de Klasse angaar, lette vi, og hvad 5te og 6te Klasse angaar, lette vi ganske vist ogsaa det, der i Diebliffet forlanges. Vi lette for det Første med Hensyn til fransk Stil

og Oldnordisk, og hvad der sættes istedetfor det, er at lære en Smule Mathematisk i den ene Afdeling og en Smule Latin i den Anden. Bebyrdelse kan der ganske sikkert ikke være Tale om, saa meget mindre som Drengene i den ældre Alder ved Bortskjørelsen af fransk Stil og Oldnordisk saae Timer til deres Raadighed, som de ellers ikke vilde have. Disse Ting ere imidlertid næsten ubdebatte her i Salen, saa at der ikke er megen Grund til at gaa ind derpaa nu. At det skulde være en Ophævelse af Tvedelingen, fordi Latin og Mathematisk læres videre, er aldeles galt; det er tværtimod en Gjennemførelse af Tvedelingen. I Virkeligheden vilde Tvedelingen dette, at man lagde Vægt paa visse Fag som Grundlag for Dannelsen; men man tog sig ikke iagt for, at Drengene kom til ganske unyttig til deres 15de og 16de Aar at beskæftige sig med henholdsvis Latin og Mathematisk. Det er nu Tilfældet. De, der gaa den naturvidensabelige Vej, lære saaledes Latin til deres 15de Aar uden at have nogen Nytte deraf. Iøvrigt vil jeg indstøde den Bemærkning, at det er overordentlig Faa, som gaa denne Vej, det er et ganske forsvindende Antal i Sammenligning med dem, der gaa den sproglig-historiske Vej. Det vil i Virkeligheden kun være meget Faa, der ville komme til at lære mere Latin end før. — Det er en Bemærkning, jeg vil henvende til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Sage), det skal det ærede Medlem ikke tage sig nær, hans Frygt for, at man skal overdrive de klassiske Studier, er ganske ubeføjet, idet de, der gaa ind i den naturvidensabelige Afdeling, ere de Færreste. Derfor synes jeg heller ikke, at det ærede Medlem efter hele hans Aandsretning kunde have saa meget imod, at man drog en Smule mere Mathematisk ind i den sproglig-historiske Retning. — Men jeg vender mig nu til dette ærede Medlem, der fastede en Mængde nye Synspunkter ind i Debatten. Jeg vil dog sige, at man ikke kan følge ham i Alt, hvad han fremsatte. Meget af, hvad det ærede Medlem sagde, var overraskende for Alle. Til Slutning kom det ærede Medlem med noget mere Praktisk. Han ventede gienlydende Afbrydelse, og vi vare ogsaa saa venlige at give ham den. Da han paastod, at man nu i Virkeligheden stiller færre Fordringer til Drengene end før 1871, og da vi afbrøde ham og sagde ham imod, havde det ærede Medlem alle Dokumenter paa rede Haand til at give de Oplysninger, han mente vare rigtige; men disse Oplysninger vare ganske forkerte. Jeg skal nævne et Par enkelte Punkter, hvor det ærede Medlems Sukommelse eller de Oplysninger, hvorfra han havde hentet sine Bemærkninger, svigtede ham. Det ærede Medlem sagde, at før 1871 havde øverste Klasse baade Fransk og Engelsk. Det er fuldkommen galt. Før 1871 standte Fransk ved Udgangen af den daværende 6te Klasse, og de havde aldeles ikke Engelsk paa nogen Maade i de